

fordi der ikke er Noget i Majoratsbestillerens Forhold til Majoratet, som gjør, at han, naar han vil løse Majoratsbaandet, med Billighed kan fordrø Saameget, som Lovforslaget vil tilstaae ham. Der er ikke noget Ubilligt i at begrænse hans Ret til at afløse Majoratsbaandet paa Fordegods til det Tilfælde, at han substituerer en Fideicommisscapital for Majoratsgodset. — Dette er Alt, hvad jeg har at sige om Forslaget under Nr. 3. For mig er det dog fuldkomment tilstrækkeligt, og jeg troer, at det ogsaa burde være tilstrækkeligt for de ærede Medlemmer. Om det vil være det, maa jeg naturligvis ganske overlade til deres egen Afgjørelse. Jeg kan derimod ikke forlange, at den ærede Justitsminister nu, efterat Lovforslaget er fremkommet fra ham i den Form, hvori det foreligger, skal billige min Betragtning; det vilde være for meget fordret. Han kunde maaskee gjerne under andre Omstændigheder, og hvis han under Forslagets Udarbejdelse var kommen ind paa denne Tankegang, saavidt jeg kjender ham, være standset ved, hvad jeg foreslaaer. Men nu at vente, at han skulde træde tilbage, det tør jeg ikke haabe paa. Jeg haaber derimod, at det ærede Thing i dets Heelhed vil billige mit og min ærede Medforslagsstillers Forslag.

Justitsministeren: Jeg troede, at maaskee et af Udvalgets ærede Medlemmer, der ikke har været enig i Forslaget, vilde have udtalt sig derom, saameget mere som den ærede Forslagsstiller paa en Maade stillede mig udenfor Forhandlingen, idet han bemærkede, at jeg ikke vilde føle mig overbeviist af hans Grunde. Jeg troer, der vilde være megen Opfordring for Thingets ærede Medlemmer til at vise, hvorvidt de vare blevne overbeviste; imidlertid skal jeg gjerne med et Par Ord gjøre Rede for, hvorfor jeg maa fastholde Lovforslaget, som det foreligger. Mit Standpunkt er, om ikke ganske det samme, saa dog beslægtet med det, jeg indtog under den foregaaende Forhandling. Mit Udgangspunkt ved dette Affnit er det, at denne Form for at løse Majoratsbaandet har en naturlig Hjemmel i almindelige Retsgrundsætninger, i

Forbindelse med det Udgangspunkt, der er givet i Grundlovsparagraffen. Naar man fordrer Samtykke af alle dem, som ere nævnte i dette Lovforslag, troer jeg, at man bevæger sig indensfor de naturlige Retsgrændser, som maae gjøre sig gjældende, naar der overhovedet skal være Spørgsmaal om at gennemføre Grundlovsparagraffen. Jeg kan ikke erkjende, at der i Grundlovsparagraffen indeholdes nogen almindelig Forudsætning om, at Allodificationen skulde knytte sig til Indtættelse af en Fideicommisscapital istedetfor Majoratet. Det er en ganske anden Sag, at dette kan være en hensigtsmæssig Form der, hvor der ikke foreligger et saa omfattende Samtykke som det, der forudsættes i hele den første Afdeling af Lovforslaget. Men hvor der kan opnaaes et saadant Samtykke fra de forffjellige Einter, som her er foreslaaet, troer jeg, at man maa indrømme, at det er en naturlig Allodificationsform, saasnart man først erkjender, at man har til Opgave at give Lovregler, hvorefter det bundne Gods kan gaae over til fri Etendom. — Den anden Betragtning, jeg vil gjøre gjældende mod den ærede Forslagsstiller, er, at det forekommer mig, at man ogsaa her i sine Indvendinger mod Lovforslaget bringer fremmede Betragtninger ind, som ligge udenfor Lovforslaget. Den ærede Forslagsstiller argumenterer nemlig saaledes, at, naar man først erkjender, at der med samtlige Paagjældendes Samtykke kan finde en Løsning af Majoratsbaandet Sted med Hensyn til den bundne Jord, saa skulde det være en naturlig Consequents deraf, at det Samme ogsaa kunde skee med Hensyn til Løsningen af Fideicommisscapitaler. En saadan Løsning anseer han for uhenigtsmæssig, og af Frygt for, at denne Consequents skulde kunne drages, fravaader han altsaa at anvende dette Princip med Hensyn til Løsningen af den bundne Jord. Men for mig ligger der her en afgjort Forskjel mellem disse to Tilfælde i Grundlovens bestemte Bud. Grundloven taler blot om den bundne Jord, og med god Grund; thi der er en meget væsentlig Forskjel mellem Jordfideicommisser, Jordmajorater og Pengemajorater, og jeg kan paa ingen Maade erkjende, at, fordi en saadan Allodificationsform som den,